

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **P.G.**,
skazanego za czyn z art. 228 § 3 k.k.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 30 października 2024 r.,
kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 10 października 2023 r., V Ka 207/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zwoleniu
z dnia 28 października 2022 r., II K 226/18,

p o s t a n o w i ł:

- 1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego P.G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Na skutek kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 10 października 2023 r., V Ka 207/23, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Zwoleniu z dnia 28 października 2022 r., II K 226/18, przed Sądem Najwyższym zawisła sprawa P.G., który został uznany za winnego czynu z art. 228 § 3 k.p.k., za który wymierzono mu prawomocnie karę roku

pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat oraz 350 stawek dziennych grzywny, po 10 zł każda stawka.

Obrońca skazanego wniósł kasację od całości wyroku Sądu odwoławczego, zarzucając:

- „1. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał bezpośredni wpływ na treść orzeczenia, poprzez nieuprawnione przyjęcie, że zachowanie oskarżonego P.G. wypełniło ustawowe znamiona czynu zabronionego stypizowanego w treści art. 228 § 3 k.k. i cechowało się zamiarem bezpośrednim w zakresie przyjęcia korzyści majątkowej od R.W. w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa;
2. naruszenie przepisów prawa karnego materialnego w postaci art 228 § 3 k.k., poprzez niezasadne przypisanie oskarżonemu P.G. w jego działaniu ustawowych cech przestępstwa polegającego na przyjęciu korzyści majątkowej od R.W. w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa”.

Skarżący wniósł o:

- „1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości;
2. uniewinnienie oskarżonego P.G. od zarzucanego mu czynu z art. 228 § 3 k.k.”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja okazała się niedopuszczalna, dlatego też Sąd Najwyższy pozostawił ją bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia bez rozpoznania przyjętą kasację, jeżeli nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. lub gdy przyjęcie kasacji nastąpiło na skutek niezasadnego przywrócenia terminu. Jednocześnie zgodnie z art. 429 § 1 k.p.k., do którego odsyła powołany art. 530 § 2 k.p.k., odmowa przyjęcia środka odwoławczego następuje m.in., jeżeli jest on niedopuszczalny z mocy ustawy.

Kasacja obrońcy skazanego P.G. została przyjęta do rozpoznania zarządzeniem upoważnionego Sędziego Sądu odwoławczego (k. 913 akt głównych). Z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k., pomimo formalnego przyjęcia kasacji, Sąd Najwyższy nie jest zwolniony od obowiązku zbadania czy kasacja odpowiada przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k., w tym czy jest

dopuszczalna w świetle obowiązującego prawa – art. 429 § 1 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 lipca 2024 r., IV KK 246/24).

Z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie wobec P.G. prawomocnie orzeczono karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz karę grzywny, podstawy kasacyjne były zawężone do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 2 i § 4 pkt 1 k.p.k.). Kasacja obrońcy skazanego nie zawierała zarzutów wskazujących na uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Zarzuty kasacji dotyczyły wyłącznie błędu w ustaleniach faktycznych oraz obrazy prawa materialnego. Nie były one ani formalnie (poprzez literalne wskazanie w ich treści), ani merytorycznie zarzutami wskazującymi na uchybienie o randze tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej. Dlatego też kasację obrońcy skazanego należało uznać za niedopuszczalną, a w konsekwencji pozostawić bez rozpoznania z uwagi na treść art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 i 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach z punktu 2 uzasadnia art. 637a k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

WB.

R.G.